

Font del Capellà o font del Rector

Sant Esteve Sesrovires

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Riba dreta del torrent de Ca n'Estella.

Coordenades:

Latitud: 41.49238
Longitud: 1.88022
UTM Est (X): 406528
UTM Nord (Y): 4594023

Classificació

Número de fitxa 08208-130
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estil / època: Contemporani Popular
Segle XX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: L'accés fins a la font és impracticable i es fa al llarg de la riera, i la font se situa en una esplanada frequentment inundable, i la mina ha perdut la seva porta de protecció.
Protecció Inexistent
Accés Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08207A02400019
Autoria de la fitxa Manuel Julià i Macias / Margarita Costa Trost
Data de registre de la fitxa: ds., 30/10/2010 - 02:00

Descripció

La Font del Capellà és un aiguaneix que es troba situat a la banda de llevant del nucli urbà de Sant Esteve Sesrovires, a la riba dreta del torrent de Ca n'Estella, sota el turó del Campaner. La font està situada, aproximadament, a l'alçada de davant de l'edifici del Carrer de Josep Tarradelles num. 12. El desnivell existent entre el Carrer de Josep Tarradelles i el torrent de Ca n'Estella és d'aproximadament 30 metres, creant-se una conca de recepció hidrogràfica que determina la filtració d'aigua fins el nivell de la llera on està situada la font. La Font del Capellà és de fet, un tram de mina, que actua de túnel de captació d'aigua de la font. La font no disposa de broc sinó que l'aigua es captava directament del fons del túnel. La mina conserva la seva obertura d'entrada, la qual va ser construïda amb maó ceràmic encara conservat a la seva fàbrica. En un dels seus brancals es conserva una antiga frontissa que hauria servit per instal·lar-hi la porteta de protecció a l'entrada de la mina, la qual hauria pogut ser de fusta o d'enreixat. La font hauria servit d'abeurador als animals i, segons els veïns, també per captar aigua per les persones. Degut a la petita alçada de la porteta que tancava la mina, aquesta font era coneguda també popularment, sobre tot entre les criatures, com la Font del "Enanitos". Altres informants la recoden com la Font del Rector. Actualment la mina o font conserva el seu nivell d'aigua el qual es pot observar des de l'exterior. L'entrada a la mina encara és visible però la vegetació sobrecreixuda del seu entorn farà que, amb els temps, sigui difícil de localitzar. Davant la Font del Capellà hi ha una petita esplanada o tros de llera amb una vegetació molt frondosa de bosc de ribera amb espècimens singulars degut a la seva dimensió, on predomina el pollancre - "Populus nigra" - i el plataner - "Platanus Hispanica"-. Davant de l'entrada a la mina, hi ha un exemplar de plataner i un àlber - "Populus Alba"- de grans dimensions, els qual caracteritzen d'una forma singular l'indret més proper a la font.

Història

Una font o deu és un indret on l'aigua brolla de la terra o entre les roques. Pot ser permanent o temporal. S'origina en la filtració d'aigua de pluja que penetra en una àrea i emergeix en una altra, de menor altitud, on l'aigua no està confinada en un conducte impermeable. Aquestes surgències solen ser abundants en relleus càrstics. Els cursos subterranis de vegades s'escalfen pel contacte amb roques ígnies i afloren com a aigües termals. Hi ha diferents tipus de font. Segons la classificació establerta per Ramon Solé Lacomba, els tipus bàsics de fonts són quatre: De biot: surgència natural en capçaleres de torrent o altres indrets; l'aigua surt directament de terra. De raig vessant o salt: l'aigua surt de terra a través d'alguna mena de canalització, construcció o aixeta. De mina: l'aigua és captada sota terra i a través d'una mina és extreta cap enfora. De cisterna o bassa: l'aigua és recollida, de pluja o de filtracions de la terra, en una bassa o cisterna. Quant a la vegetació de ribera cal considerar el següent. El "Populus nigra", és de la família de les Salicàcies i del gènere Populus i és conegut popularment com a pollancre o xop. El "Populus nigra" és un arbre caducifoli de fins a 35 m. d'alçada amb l'escorça molt esquerpada i fosca. Les branques joves i els borrons són agafadissos. Fulles ampleament ovals o romboidals, dentades. Aments masculins cilíndrics, de color vermellós, amb molts estams a cada flor; aments femenins verdosos, cònics. Fruit en càpsula, la qual s'obre per dues valves i deixa anar llavors embolcallades de pèls blancs. Viu a tot el continent europeu i nord d'Àfrica, a les vores dels rius, llacs i embassaments formant paer dels boscos de ribera, entre el nivell del mar i els 1.300 m. d'altitud. El "Platanus Hispanica" és de la família de les Platanaceae, del gènere Platanus i és conegut popularment com plataner híbrid comú o plataner d'ombra. L'origen d'aquesta espècie és suposadament una hibridació entre el Platanus orientalis i el Platanus occidentalis o americà. Se suposa que aquesta hibridació es va produir a Espanya en el segle XVII, on les dues espècies varen tenir l'oportunitat de trobar-se. D'aquí que a aquesta espècie híbrida se la denomini "hispanica". Arbre monoico caducifoli de gran talla que pot aconseguir 35 a 40 m. d'alçada amb el tronc recte, alt i l'escorça prima, que es desprèn en plaques. La copa és àmplia, arrodonida, encara que amb la poda pot prendre formes variades. Fulles palmado-lobades i palmatinervias amb 3-5 lòbuls desiguals i dents desiguals.

Bibliografia

Universitat de Lleida. UPC. Botànica agrícola i forestal. CHANES, Rafael (1969). Deodendron. Arboles y arbustos de jardín en clima templado. Ed. Blume. Barcelona, 1969.

